

Den sjette Januar 1855

I Stuen hænger et Familie-Billed,
En lille Dreng med Skjerf og Hat og Fjer,
Saadan for mange Aar han gik og spilled'
Sin Bold og Top – hvor Frederiksberg man seer;
Fabrikkens Folk derude godt ham kjendte,
»Den lille *Jonas*«, opvakt, flink og rar; –
Kom nu hiin svundne Slægt, mon den ham kjendte,
Nu er han Excellence, Oldefa'er!
See ham i Öiet under Alvors Tale,
Lyt til den Humor, som hans Hjerte har,
Hans Billed, som Student, Du da kan male,
Der Liv og Villie var, de frem ham bar.
Den lange Morgen-Sövn, Livslede-Smerte,
Han kjendte ei, men bandt sin Borgerkrands.
To brune Öine fængsled' da hans Hjerte.
End straale de i gamle Minders Glands!
I Frederik den Sjettes Konge-Dage
Saa mangel Plante gav Du Ly og Læ,
Naar Minderne, som Trækfugle hjemdrage,
Da klinger Sang for Dig fra mangt et Træ. –
Hiin Tid til Frederiksberg drog Folk i Skarer,
At see »de Kongelige« seile der;
Patriarkalsk var Tiden – den vedvarer
Om Dig, for Dig – i Kredsen Du har kjær.
Dybt Tidens Plovjern skar i Verdens Lande,
Vi veed ei Sæden, Gud har der nedlagt,
Men i det Gode, Dytige og Sande,
Veed vi er den guddommelige Kraft.
Og Eet i Tidens Vexel blev det samme,
Vort Sammenhold ved Dig, vor Kjærlighed;
Det er, som skifted selv ei Arnen Flamme,
Fra gammel Tid den lyser til os ned.
Ja gammel Tid! i den just ligger Skatten,
Det Jordens Guld, vi engang tage med.
Fra Billedet hiint Barn med Fjer paa Hatten,
Det förste Blad om Dig, paa dette Sted,
Hvormange andre fölge ikke siden,
För Börnebörsbörs er traadte til;
Gid der endnu maa ligge gjemt i Tiden
En Skat af Minder her, Du samle vil.
Bliv hos os længe, lyse Aar og Dage,

I Dig vort stille, bedste Liv vi har,
Er der end smukt og godt, hvorhen vi drage,
I Hjemmet her er sjette Januar;
Lad Gud os den i Sundhed og i Glæde
Tidt feire med et Foraar i vort Bryst!
Skjærm Sammenholdets Led i denne Kjæde,
Den Skaal, den tömmes ret med Liv og Lyst!